

[Glistrup]

Det svarer jo til, at hr. Aagaard nu siger, at han synes, at det var virkelig hurtigt, at Isi Foighels partifæller nu har oplevet, at skatteministeren kommer rendende her allerede i januar måned 1989 og har fået øje på en lille del af grænsehandelsproblemerne. Men jeg må erkende, at det unægtelig er væsentlig klarere og mere markant tale, som den nye skatteministers partifælle og ordfører fører, end det, som den gamle skatteministers partifælle og ordfører fremførte her i dag om, at det er i virkeligheden en skandale og viser udueligheden hos de dominerende partier lige siden 1. januar 1973, at vi nu står med denne hovsabatelløsning, som – bevares – trækker i den rigtige retning og derfor støttes, men som jo hverken løser det ene eller det andet.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er forkert at kalde det her lovforslag for en hovsaløsning, for vi har jo vidst lige siden 1973, som det ofte er blevet påpeget, at hvis beløbsgrænserne for de varer, vi må indføre ifølge 2-døgns-reglen, ændres væsentligt, så bliver vi nødt til at ændre nogle afgifter og nogle priser, for ellers kan der blive en voldsom grænsehandel, og danske butikker opretter filialer syd for grænsen.

Man kan kalde det en bunden opgave, men jeg vil gerne sige tak til skatteministeren, fordi han har minimeret den bundne opgave sådan, at han kun har ophævet og nedsat afgiften på de varer, man med et smukt nyt dansk ord kalder grænsehandelsfølsomme. Der findes jo andre afgifter, man kunne nedsætte, hvis man havde lyst til det. Jeg vil gerne sige tak til skatteministeren, fordi han har koncentreret sig om de varer, som i øjeblikket kommer i farezonen, når 2-døgns-reglen lempes.

Vi tvinges jo ikke direkte af EF til at nedsætte vores afgifter. Vi tvinges af den indre nødvendighed. Vi tvinges af vores erhvervsliv, som siger: Hvis ikke vi får afgifterne nedsat, så går vi fallit, eller vi flytter syd for grænsen. Det er ikke noget, vi ønsker. Derfor er det rigtigt, som Socialdemokratiets ordfører, hr. Stavvad, har sagt: Det her er dyrt, men det er uansvarligt at lade være, for konsekvenserne bryder vi os ikke om.

Vi har konflikten mellem ønsket om et lavt forbrug, som vi bl.a. kan medvirke til ved høje afgifter, og ønsket om en lille grænsehandel, som vi kan få, hvis vi har lavere afgifter. Og den

konflikt kan vi så give os til at bearbejde, og jeg synes ikke, der er nogen vej uden om at sige: Vi må nedsætte afgifterne på de varer, som er i farezonen.

Jeg deler ikke hr. Aagaards optimisme med hensyn til, hvor meget af provenutabet der vil komme ind igen gennem øget forbrug herhjemme. Jeg tror, vi skal være glade, hvis noget af det kommer ind. Men der er ingen vej udenom: Vi bliver nødt til at sætte afgifterne ned, ellers tager grænsehandelen et for stort omfang.

Jeg kan ligesom flere andre partier tilsi-ge en hurtig behandling i udvalget fra Det Radikale Venstres side.

Jette Pors (CD):

Jeg skal holde den korteste tale, jeg sikkert kommer til at holde. Jeg skal tilkendegive for ordføreren for CD i denne sag, at vi kan tilslutte os lovforslaget.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Som flere ordførere har været inde på, skal dette lovforslag ses i sammenhæng med den forlængelse af 2-døgns-reglen, der blev opnået enighed om på et rådsmøde i EF den 12. december sidste år. I forbindelse med denne forlængelse af 2-døgns-reglen har den danske regering tilkendegivet, at den særlige danske regel, der begrænser danske rejsendes afgiftsfrie indførsler til 275 kr., vil blive ophævet. Det indebærer, at beløbsgrænsen på 2.200 kr. for afgiftsfri indførsel af enkeltvarer nu atter skal anvendes uden begrænsninger. Denne grænse forhøjes den 1. juli 1989 til ca. 2.500 kr. og den 1. januar 1990 til ca. 2.700 kr.

Det siger sig selv, at isoleret set vil en sådan liberalisering af grænsepassagen medføre en stigning i grænsehandelen, hvis vi ikke foretager modgående foranstaltninger. Og det lovforslag, der her er fremsat, er netop udtryk for sådanne modgående foranstaltninger.

Jeg synes egentlig, at hr. Jens Thoft var en anelse dobbelttydig i sine udtalelser. Først lyttede jeg opmærksomt til hr. Jens Thoft og fik det indtryk, at hr. Jens Thoft ikke rigtig syntes om det forbrug, der bestod i køb af videoapparater og farve-tv, som hr. Jens Thoft kaldte farvefilmmer. Jeg opfattede det i hvert fald, som om hr. Jens Thoft havde et meget negativt syn på den art forbrug.